यको यस्य । तेन विना तस्य काव्यत्वाभावस्य[1] प्रतिपादितत्वात् । 'रस्यते इति रसः' इति व्युत्पत्तियोगाद्भावतदाभासादयोऽपि[3] गृह्यन्ते[4] । तत्र रसो यथा—

भावतया । जीवनाधायक उपादेयताप्रयोजकः । तेन रसेन । तस्य वाक्यस्य । प्रतिपादितत्वादिति । 'देवदत्तो ग्रामं याति' इत्यादिग्रन्थेनेति बोध्यम् । ननु शृङ्गारादिभेदेन नवप्रकारो रसस्तदभावात् 'यस्यालीयत–' इत्यादिवाक्यानां कथं काव्यत्वमत आह—रस्यत इति । आस्वाद्यत इत्यर्थः । भावादीनामप्यास्वादविषयत्वमव्याहतमेव । विषयत्वमप्यखण्डमतिरिक्तं बोध्यम् । तेन नाननुगम इति भावः । (अत्र[5]—'न्यक्कारो ह्ययमेव–' इत्यादौ विधेयाविमर्शदोषदुष्टतया उद्देश्यविधेयभावबोधकानुपूर्वीविरहेणाकाङ्क्षाविरहाद्वाक्यत्वस्यैवाभावः । काव्यज्ञानं विना रसपदार्थस्य दुर्निरूप्यत्वादन्योन्याश्रयः, 'रसघटकविभावादीनां काव्यघटितत्वात्' । इति दूषणद्वयं कश्चित्पण्डितंमन्य उपन्यस्यति, तदतीव मन्दम् । आनुपूर्वीविशेषरूपाया आकाङ्क्षाया विरहेऽपि श्रोतृजिज्ञासारूपायास्तस्या विद्यमानत्वाद्वाक्यत्वाक्षतेः । तादृशाकाङ्क्षाया एव वाक्यघटकत्वेन ग्रन्थकृतैवाङ्गीकारात् । यद्वा । संकीर्णत्वगर्भितत्वदोषदुष्टयोः पदसमुदाययोरासत्तिकल्पनेन वाक्यत्वं कल्प्यते अन्यथा काव्यदोषत्वमेव न स्यात् । तथात्रापि कल्पितानुपूर्वीयोगादस्य वाक्यत्वाङ्गीकारादखण्डास्वादविशेषविषयत्वरूपस्य भावादिसाधारणस्य रसत्वस्य ग्रन्थकृतैव निरुक्तत्वाच्च । अखण्डास्वादविशेषत्वं चानन्दसंवलितज्ञानविषयत्वमेवात्र भावादिसाधारणं वाच्यम् । न च 'ब्राह्मण, पुत्रस्ते जातः' इत्यादिवाक्ये आनन्दसंवलितज्ञानजनकेऽतिव्याप्तिस्तद्वारणाय काव्यजन्यत्वं विशेषणमुपादेयं, तथा सति अन्योन्याश्रयदोष इति वाच्यम् । अत्र हि शाब्दबोधानन्तरमेवानन्दो जायते । तयोः पौर्वापर्यक्रमस्थितोऽपि काललाघवादुत्पलपत्रशतव्यतिभेदनवत्स न गृह्यते । काव्ये तु शाब्दबोधानन्तरमलौकिकास्वादनाख्यव्यापारादिबलादेकमेवानन्दसंवलितमलौकिकं ज्ञानम् । तदेवास्माभी रस-

---

महाभाष्यं संगच्छते । लक्षणयान्यतरस्मिन्नपि तत्त्वात् 'एको न द्वौ' इतिवन्न तदापत्तिः । केचित्तु—कविकर्म काव्यमिति समाख्यानुरोधाच्छब्द एव काव्यत्वम्, न त्वर्थे । तस्य तत्कृतिसाध्यत्वाभावात् । तस्मात्पदसंदर्भविशेषः काव्यमिति लक्षणं स्वीकुर्वते । तन्न रमणीयम् । तथाहि—आस्वादोद्बोधकत्वमेव काव्यत्वप्रयोजकम्, तच्च शब्देऽर्थे चाविशिष्टम् । तत्रापि रसोद्बोधकत्वाङ्गीकारात् । अर्थेऽपि दृश्यकाव्ये इव काव्यत्वम् । कविकर्मत्वव्यवहारस्तु तत्प्रकाश्यत्वाद्भाक्तः । शब्दनित्यत्ववादिमते तु शब्दरूपेऽपि काव्ये कविकर्मत्वव्यवहारो भाक्तः । अत एव 'शब्ददुरं करोति' इति पाणिनिसूत्रं संगच्छते । अन्यथा नित्यत्वसिद्धान्तो व्याकुप्येतेतिदिक् ॥

1. अत्रेत्यादिकोष्ठकान्तर्वर्ती पाठः प्रक्षिप्त इति प्रतिभाति ॥

---

१. 'काव्यत्वानङ्गीकारात्' घ. २. 'भावतदाभासाः' ग. ३. 'अपि' क-ख-पुस्तयोर्नास्ति. ४. 'उच्यन्ते' ग. ५. 'अत्र–' इत्यादि, '–सर्वमवदातम्' इत्यन्तो ग्रन्थः, पुस्तकान्तरे नोपलभ्यते.